



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. ve věci

žalobce: **CZT, a.s.**, IČO: 25272322,
sídlem Lísková 1513, 286 01 Čáslav,

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. 78721/2020-590000-42, a ze dne 7. 8. 2020, č.j. 78721-6/2020-590000-11,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 29. 6. 2020, č. j. 78721/2020-590000-42, se odmítá.
- II. Rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 7. 8. 2020, č.j. 78721-6/2020-590000-11, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Celní úřad Pardubice vydal dne 21. 11. 2007 dodatečné platební výměry č. j. 9203/07-066300-024, 9204/07-066300-024 a 9205/07-066300-024, a to na spotřební daň z tabákového výrobku Gullivers Extra za zdaňovací období únor, březen a duben 2006. Proti (mimo jiné) rozhodnutím o odvoláních proti těmto dodatečným platebním výměrům byla podána žaloba, které bylo nejprve vyhověno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, jímž byla rozhodnutí (ze dne 22. 12. 2010, č. j. 2694-3/2010-060100-021, č. j. 2677-3/2010-060100-021 a č. j. 2678-3/2010-060100-021) o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům ze dne 21. 11. 2007 zrušena. Generální ředitelství cel (dále též i „GŘC“) jakožto odvolací orgán, vázáno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Af 6/2011-334, vydalo rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-3/2013-900000-304.3 a č. j. 18073-4/2013-900000-304.3, jimiž byly zrušeny dodatečné platební výměry ze dne 21. 11. 2007. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 17/2013-179, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové v dalším řízení vydal dne 13. 10. 2015 rozsudek č. j. 30 Af 6/2011-542, kterým byla žaloba v uvedené části zamítnuta. Celní úřad pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“) poté vydal rozhodnutí (platební výměry)

- ze dne 24. 2. 2016, č. j. 12427/2016-590000-31, č. j. 12429/2016-590000-31, č. j. 12432/2016-590000-31,
- ze dne 7. 3. 2016, č. j. 14667/2016-590000-31, č. j. 14676/2016-590000-31, č. j. 14684/2016-590000-31,
- ze dne 20. 4. 2016, č. j. 24007/2016-590000-31, č. j. 24008/2016-590000-31, a č. j. 24011/2016-590000-31.

Těmito rozhodnutími (platebními výměry) byla žalobci uložena povinnost uhradit penále z nedoplatku na spotřební daň z tabákového výrobku Gullivers Extra za zdaňovací období únor, březen a duben 2006. Proti všem těmto devíti platebním výměrům podal žalobce odvolání. GŘC o odvoláních žalobce rozhodlo třemi rozhodnutími ze dne 16. 6. 2017, č. j. 30216-2/2017-900000-304.3, č. j. 30216-3/2017-900000-304.3 a č. j. 30216-4/2017-900000-304.3. GŘC výši penále částečně snížilo, přičemž změna výroku se týkala pouze rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016, č. j. 12427/2016-590000-31 (výše předpisu penále snížena z 330 691 Kč na 293 369 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2017, č. j. 30216-2/2017-900000-304.3), č. j. 12429/2016-590000-31 (výše předpisu penále snížena z 1 873 135 Kč na 1 758 332 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2017, č. j. 30216-3/2017-900000-304.3) a č. j. 12432/2016-590000-31 (výše předpisu penále snížena z 2 478 752 Kč na 2 332 016 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2017, č. j. 30216-4/2017-900000-304.3). Odvolání podaná proti ostatním rozhodnutím odvolací orgán zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

2. Žalovaný rozhodnutím (exekuční příkaz) ze dne 29. 6. 2020, č. j. 78721/2020-590000-42, nařídil na daňovou exekuci přikázáním jiné peněžité pohledávky základě
 - a) rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 24. 2. 2016, č. j. 12432/2016-590000-31,
 - b) rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 24. 2. 2016, č. j. 12429/2016-590000-31,

- c) rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 7. 3. 2016, č. j. 14667/2016-590000-31,
 - d) rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 7. 3. 2016, č. j. 14684/2016-590000-31,
 - e) rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 7. 3. 2016, č. j. 14667/2016-590000-31.
3. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020 č. j. 78721-6/2020-590000-11 zamítl.
4. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V žalobě žalobce namítal „*neexistenci exekučních titulů*“, neboť exekuční tituly – platební výměry na penále – byly vydány za situace, kdy zde neexistovala rozhodnutí o stanovení daně. Přitom penále jakožto příslušenství daně sleduje osud daně.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby. Obsáhlou argumentaci žalovaného nicméně není nezbytné reprodukovat. Jak totiž mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „*je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů*“ a „*správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací*“, resp. „*nemá obecně povinnost zabývat se námitkami žalovaného ve vyjádření k žalobě*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 2 As 48/2015-60, bod 16). Samotná „*vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutné, částí odůvodnění rozsudku*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27, bod 49). Postačuje tedy, pokud soud shrne, že dle přesvědčení žalovaného rozhodnutí o stanovení daně zrušena nebyla, a proto podmínky pro vydání exekučního příkazu splněny byly a jsou.
6. Dále se soud vyjádří k důvodům odmítnutí části žaloby směřující proti zákonnosti vydaného exekučního příkazu. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, publ. pod č. 3873/2019 Sb. NSS, rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu. Námitka podaná dle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat.
7. Žalobce v nadpisu žaloby uvedl, že tato směřuje proti rozhodnutí žalovaného o námitce ze dne 7. 8. 2020, č. j. 78721-6/2020-590000-11. V žalobním návrhu ovšem požadoval zrušit jak rozhodnutí o námitce ze dne 7. 8. 2020, tak i exekuční příkaz ze dne 29. 6. 2020, č. j. 78721/2020-590000-42. Rovněž žalobní argumentace směřovala proti oběma těmto rozhodnutím – to je s ohledem na úzkou provázanost exekučního příkazu a navazujícího

rozhodnutí o námitce pochopitelné. S ohledem na znění petitu i na shora odkazovanou judikaturu, z níž plyne, že je možné žalobou napadnout exekuční příkaz i rozhodnutí o námitce (s ohledem na tyto judikaturní závěry nepřipadá v úvahu postup dle § 78 odst. 3 s. ř. s.), soud uzavřel, že žaloba směřuje proti oběma těmto rozhodnutím.

8. Exekuční příkaz ze dne 29. 6. 2020, č. j. 78721/2020-590000-42, byl již napaden žalobou, která byla zdejšímu krajskému soudu doručena dne 4. 9. 2020 (řízení vedeno pod sp. zn. 52 Af 54/2020). Nyní posuzovaná žaloba byla soudu podána později (dne 25. 9. 2020). O téže věci již probíhá jiné řízení u soudu, pročez soud uzavřel, že je dána překážka *litispendence*. Žalobu proti exekučnímu příkazu ze dne 29. 6. 2020 proto soud odmítl [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; výrok I.].
9. Ve vztahu k rozhodnutí o námitce ze dne 7. 8. 2020, č. j. 78721-6/2020-590000-11, vyhodnotil soud žalobu jako včasnou a přípustnou. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
10. Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do širě odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13), případně i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Shodně postupuje i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022–45, bod 17). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016–61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018–25, bod 18).
11. Dále soud opakuje, že Krajský soud v Hradci Králové vydal dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, rozsudek, jímž byla rozhodnutí ze dne 22. 12. 2010 o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům na spotřební daň ze dne 21. 11. 2007 zrušena. GŘC, vázáno právním názorem obsaženým v rozsudku č. j. 30 Af 6/2011-334, vydalo rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-3/2013-900000-304.3 a č. j. 18073-4/2013-900000-304.3, jimiž byly zrušeny dodatečné platební výměry ze dne 21. 11. 2007. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 17/2013-179, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové v dalším řízení vydal

rozsudek ze dne 13. 10. 2015, č. j. 30 Af 6/2011-542, kterým byla žaloba v uvedené části zamítnuta.

12. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 17/2013-179 byl vydán (tedy vyhlášen – k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2020, sp. zn. II ÚS 3354/149) ještě před nabytím účinnosti § 124a daňového řádu, a proto v daném případě nemohla nastat vydáním zamítavého rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Af 6/2011-542 neúčinnost rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013 ex lege (ke stejnému závěru dospěl opakovaně i Nejvyšší správní soud – viz např. rozsudek č. j. 2 Afs 249/2017–66, bod 41, a rozsudek č. j. 3 Afs 132/2017-65, body 35 až 37, na které tímto soud odkazuje).
13. Z uvedeného je zřejmé, že vydáním rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Af 6/2011-542 sice obživila rozhodnutí ze dne 22. 12. 2010 o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům ze dne 21. 11. 2007, nic se však nezměnilo na tom, že v té době stále existovala rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013, kterými byly tyto dodatečné platební výměry ze dne 21. 11. 2007 zrušeny. Jinými slovy, i po vydání rozsudku č. j. 30 Af 6/2011-542 zde existovala vedle sebe jak rozhodnutí ze dne 22. 12. 2010, kterými byly dodatečné platební výměry ze dne 22. 11. 2007 aprobovány (změněny), tak i rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013, kterými byly tytéž dodatečné platební výměry zrušeny. Tento závěr jako správný potvrdil v minulosti i Nejvyšší správní soud (viz bod 41 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 1 Afs 356/2020–145). Nejvyšší správní soud současně odmítl argumentaci celních orgánů, že obživením žalobou napadeného rozhodnutí došlo, v souladu se zásadou jednotnosti řízení, k otevření celého správního řízení a k obživení prvostupňového rozhodnutí (v posuzované věci dodatečných platebních výměrů na spotřební daň). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důsledky zrušení rozsudku krajského soudu nedosahují tak daleko, že by obživila rozhodnutí, která byla zrušena v jiných řízeních (v posuzované věci odvolacími rozhodnutími z roku 2013). Kasací rušícího rozsudku krajského soudu proto dochází k obživení pouze těch rozhodnutí, která byla rozsudkem krajského soudu v daném soudním řízení zrušena – pravidelně se bude jednat pouze o rozhodnutí žalovaného, tj. rozhodnutí o odvolání (viz body 39 a 40 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 356/2020–145).
14. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že Ministerstvo financí vydalo rozhodnutí ze dne 23. 12. 2019, č. j. MF-28115/2019/3902-4 (proti němuž žalobce podal rozklad), jímž dle § 121 odst. 1 daňového řádu nařídilo přezkoumání rozhodnutí GŘC ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-3/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013, č. j. 18073-4/2013-900000-304.3, a následně GŘC vydalo rozhodnutí ze dne 7. 2. 2020, č. j. 8529/2020-900000-313, jímž dle § 123 odst. 5 daňového řádu uvedená rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013 zrušilo, čímž došlo k obživení dodatečných platebních výměrů ze dne 21. 11. 2007. Nicméně posledně zmíněné rozhodnutí GŘC ze dne 7. 2. 2020, č. j. 8529/2020-900000-313, bylo následně rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 1. 8. 2023, č. j. MF-28115/2019/3902-88, které nabylo moci práva dne 2. 8. 2023, zrušeno a řízení bylo zastaveno. Stále tak platí stav popsáný sub 13. Jelikož objektivní lhůta pro stanovení daně uplynula za jednotlivá zdaňovací období již v průběhu roku 2017 (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 92/2023), nelze již přezkoumání rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013 nařídít.

15. Soud tedy shrnuje, že dodatečné platební výměry na spotřební daň byly zrušeny rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013, čímž tyto dodatečné platební výměry přestaly existovat a tento stav k dnešnímu dni trvá.
16. Penále jakožto příslušenství daně sleduje osud daně, jak plyne z § 58 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále též „ZSDP“). Osudem daně se pak míní především hmotněprávní otázky existence daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Afs 286/2017-26, publ. pod č. 3676/2018 Sb. NSS, bod 39). Tím je vyjádřen princip akcesority příslušenství daně. Pro vznik penále je tedy rozhodné, že nadále v nezměněné podobě existují rozhodnutí (dodatečné platební výměry a zamítavá rozhodnutí o odvolání proti nim) o stanovení daně, ke které se penále vztahuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93, či ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Afs 111/2018-29, bod 14). Penále nelze předepsat, dokud nenabyl právní moci platební výměr o vyměření (či doměření) daně samotné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005-63). Stejně tak v případě, že je zrušeno rozhodnutí o vyměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předepsání penále (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007-68, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009-45, či ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91, bod 19).
17. Při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přihlížet ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po ukončení exekučního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 1 Afs 356/2020-145, bod 47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011-181).
18. Jelikož dodatečné platební výměry na spotřební daň z tabákového výrobku Gullivers Extra za zdaňovací období únor, březen a duben 2006 neexistují, k čemuž je soud povinen přihlídnout (což žalovaný nezpochybňuje – viz protokol o jednání ze dne 17. 7. 2024), nelze vzhledem k principu akcesority příslušenství daně zakotvenému v § 58 ZSDP (v účinné právní úpravě viz § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) uvažovat o existenci (k spotřební dani) přírůstajícího příslušenství, které by bylo možno exekučně vymáhat.
19. Ze stejného důvodu ostatně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č. j. 52 Af 37/2017-116, zrušil všechny exekuční tituly uvedené v bodě 2 sub a) až e) tohoto rozsudku. GŘC proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. 9. 2020, č. j. 52 Af 37/2017-116, podalo kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 4. 2022, č. j. 1 Afs 356/2020-145 zamítl.
20. Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu (§ 178 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „daňový řád“). Mezi předpoklady pro nařízení exekuce patří mimo jiné existence exekučního titulu, jeho vykonatelnost, zachování prekluzivní lhůty pro vymáhání a postižitelnost předmětu exekuce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. Afs 155/2018-26, bod 19).
21. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyslovil, že při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přihlídnout i ke skutečnostem nastalým po ukončení exekučního řízení, pokud jde o skutečnosti zpochybňující existenci exekučního titulu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011-181, a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 336/2018-25).

22. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011–181, Nejvyšší správní soud (ve věci téhož žalobce) uvedl: „*Exekuční řízení slouží k nucenému výkonu rozhodnutí, jež nebyla povinným subjektem splněna dobrovolně. Zcela nezbytným předpokladem pro nařízení exekuce v každé její fázi je existence exekučního titulu. Pokud tedy krajskému soudu bylo známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti (následně potvrzené Nejvyšším správním soudem) je existence exekučního titulu zpochybněna, resp. že dojde ke zrušení zajišťovacího příkazu žalovaným, a tedy zanikne právní existence rozhodnutí, na jehož podkladě byla exekuce nařízena, bylo jeho povinností se s touto skutečností vypořádat. Krajský soud byl tedy povinen vyčkat vydání tohoto rozhodnutí a následně k této skutečnosti při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení (v dané věci se jednalo o exekuční příkazy – pozn. soudu) přihlédnout...“.*
23. Soud tedy přihlédl nejen k tomu, že dodatečné platební výměry na spotřební daň byly zrušeny rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013, ale i k tomu, že byly zrušeny exekuční tituly, k jejichž výkonu byla exekuce nařízena, a proto po jednání [aniž jednání odročoval, jak navrhoval žalobce, neboť pro odročení jednání nebyly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 50 s. ř. s.)] žalobou napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; výrok II). Vykonatelný exekuční titul je, jak již bylo vysvětleno výše, *conditio sine qua non* exekuce a soud je při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení a stejně tak při přezkumu rozhodnutí o námitce povinen k odpadnutí této podmínky přihlédnout, byť k této skutečnosti došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011–181, a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 336/2018–25). Pro úplnost soud dodává, že za okolností popsaných sub 18 a 19 bylo zcela nadbytečné zabývat se dalšími námitkami účastníků, neboť tyto by nebyly způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. *mutatis mutandis* nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022–45, bod 17). Žalovaný to ostatně za daného skutkového a právního stavu ani nepožadoval (viz protokol o jednání ze dne 17. 7. 2024).
24. O náhradě nákladů řízení (před krajským a Nejvyšším správním soudem) rozhodl (výrok III.) soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a procesně neúspěšnému žalovanému uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci náklady řízení tvořené zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3 000 Kč) v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. července 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu